

Demonstration var berettiget. Men det forekommer mig nok, at Stillingen er en noget anden, naar man staar overfor en Regering som den nuværende. Den har jo ikke med mindste Antydning givet til Kende, at den ikke vil respektere de bestaaende Love, den har tværtimod sat paa sit Program en loyal Gennemførelse af de Love, som skulle gennemføres. Det har den faaet Anerkendelse for. Og den har derhos paa sin Maade, ved sine Midler og saaledes, som den fandt det hensigtsmæssigst, ved enhver Lejlighed arbejdet paa og tilkendegivet sin Beredvillighed saavel som sin faste Villie til at tilvejebringe finansiel Balance. At man overfor en Regering, som stiller sig saaledes, tilkendegiver sin Misbilligelse gennem en Udtalelse som denne, der synes mig et meget kraftigt Udtryk for Uvillie og Surhed, det finder jeg ikke rigtigt, saa meget mindre som de Herrer, som nu ere saa misfornøjede med den Finansstyrelse, vi have, og de Bestræbelser, der udfoldes for at skaffe Balance, jo ere ganske ude af Stand til at gøre noget bedre. Det vilde være en anden Sag, dersom de Herrer vare beredte til at tage fat, naar denne Regering, som efter deres Mening saaledes vanrøgter vore Forhold, trak sig tilbage, men det ere de Herrer jo slet ikke rede til. Og hvis de endelig tog fat, hvad vilde saa Følgen blive? Den bedrøveligste Afmagt.

De Herrer kunne altsaa ikke paa den Maade komme bort fra Ansvaret. Saa længe de deltage i og medvirke til Finanslovens Vedtagelse, enten de gøre det direkte eller indirekte, have de deres Ansvar. Men ved Siden deraf have de Herrer ved deres Udtalelser paataget sig et andet Ansvar, som det i høj Grad har undret mig, at de under de nuværende Forhold ville paatage sig. Der siges og skrives sikkert ogsaa i Samlingens Løb adskilligt her i Rigsdagen, som til Held for os selv ikke naar ud over vort eget Lands snævre Grænser. Men Forholdet er et andet, naar Talen er om et Aktstykke som Finansudvalgets Betænkning. Og et saadant Aktstykke henleder endnu meget mere andres Opmærksomhed paa sig, naar det fremkommer under saadanne Forhold som disse, hvor altsaa dette Tings gamle Flertal, den gamle konservative Gruppe, anbefaler sine Medlemmer ikke at stemme for Finanslovsforslaget. Naar dette forkyndes forud, som det er sket her paa østentativ Maade, maa det nødvendigvis vække Opmærksomhed, og man maa studere de Aktstykker, som foreligge om

denne mærkelige Optræden, og se, hvad der staar i dem. Hvis man nu i Udlandet giver sig til at studere dette, finder man en Skildring af vor finansielle Elenighed og vor Finansstyrelsels Uforsvarlighed og i det hele taget de Forhold, hvorunder vi leve, maalede i de sorteste Farver, mørkere, end der i Virkeligheden er Anledning til. Det finder man gjort paa et Tidspunkt, da vi netop trænge til at nyde den Anseelse i Udlandet, som vi fortjene. Nu anser jeg det i og for sig for et stort Held, at den højtærede Finansminister, før de Herrer ved denne Lejlighed have søgt at oplyse Verden om, hvor slet vi sidde i det, paa meget heldige Vilkaar har faaet fornyet det Statslaan, som vi maatte have fornyet, men det fritager ikke de Herrer for det Ansvar, de have paataget sig ved at tage Sagen paa denne Maade. Jeg kunde forstaa det, hvis der var noget egentligt Formaal dermed, et nyttigt Formaal, hvis der kunde udrettes noget som helst dermed, selv om det kun var et politisk Formaal. Det parlamentariske Liv medfører, at Sætningen „Hensigten helliger Midlet“ faar en noget hyppigere Anvendelse, end den burde faa. Hvis de Herrer havde haft det Formaal, at de ved disse stærke Udtalelser vilde fortrænge denne Regering og selv løse den af, selv redde os ud af Situationen og gøre alle de gode Ting, denne Regering ikke kan gøre, havde det været en Sag for sig. Men de Herrer have ikke noget saadant for Øje og kunne ikke have det, og saa meget mere uberettiget bliver den Maade, hvorpaa de tage Sagen.

Jeg skal nu kun med et Par Ord vende tilbage til den smukke Sætning, som findes i det i øvrigt saa triste Aktstykke, og som gaar ud paa, at man ingenlunde lægger an paa at berede Regeringen Vanskeligheder. Jeg sagde før, at jeg synes ikke, den staar rigtig godt til det øvrige, for hvis man overhovedet gennem Udtalelser kan berede Regeringen Vanskeligheder, saa har man gjort dertil, hvad man kunde gøre. Men jeg tænker mig, at dette Lyspunkt bør man fastholde og håabe, at Løftet vil blive indfriet under de Forhold, som opstaa om de Indtægtslove, vi kunne vente fra det andet Ting. Det er jo en af Hovedankerne mod den nuværende Regering, at den ikke hurtigt nok, resolut nok og i tilstrækkelig stort Omfang har taget fat paa at skaffe de Indtægter, som ere nødvendige for at faa Balance. Hvad den altsaa gør i den Retning — man maa dog sige: bedre sent end aldrig —, maa jeg i Henhold til denne lille lovende Sæt-